

Primorski dnevnik
9. junij 2006

Slovenski oktet spet zablestel v vsem sijaju

S koncertom začel proslavljanje 55-letnice
V torek, 13. junija bo nastopil v Devinu

Slovenski oktet je proslavljanje 55. obletnice svoje ustanovitve začel v torek, 6. junija z izvrstnim koncertom v Frančiškanski cerkvi v Ljubljani. Slovenski oktet, ki ga sestavljajo Vladimir Čadež, Andrej Ropas, Rajko Meserko, Janez Triler, Primož Dekleva, Jože Vidic, Matej Voje in Janko Volččanšek, umetniško pa ga vodi dr. Mirko Cuderman, se je predstavil z zahtevnim sporedom nabožne vsebine, ki ga je poklonil v zahvalo bivšim pevcem Slovenskega okteta, ki so bili na torkovem koncertu številno zastopani. Koncert pa je oktet poklonil tudi tistim pevcem Slovenskega okteta, ki so svojo zemeljsko pesem za vedno sklenili in ki so v tem imenitnem ansamblu zapustili neizbrisno sled, v poslušalcih doma in po svetu pa še vedno živ spomin. Med glasbenimi besedili pa je z žlahtno govorjeno besedo Jure Sešek povezoval posamezne vsebine v eleganten splet, ki je dal večeru izjemen umetniški naboj.

Slovenski oktet je zapel sočno, barvito in temperamentno in vseskozi držal visoko zbranost med občinstvom, ki je do zadnjega kotička napolnilo prostorno in akustično zahtevno cerkev. Oktet je potreboval nekako tri uvodne pesmi (Trubarjev Oča naš in Gallusovi Ecce quomodo moritur justus in O magnum mysterium), da je dodobra ogrel registre in dosegel svoj prvi, nenadkriljivi vrhunec večera z Gounodovo O salutaris hostia, in Ipolitovo-Ivanovo Se ninje blagoslovite Gospoda, ki ju je zapel z nedopovedljivim žarom, z ravno pravšnjo mistično zazrtostjo v nabožno sporočilo besedila in z izjemno zvočno zlitostjo, ki se je enako prelivala tako v močatih fortih kot v subtilnih, zglednih pianissimih, ki so plavali po cerkveni ladji kot srebrne nitke čiste umetnosti.

Po čvrstih izvedbah Otče naša P. I. Čajkovskega in Rahmaninove Jedinorodni sine pa je Slovenski oktet dosegel drugi vrhunec večera s poglobljeno interpretacijo Franz Bieblove raolitve Angelus Domini, ki je zazvenela perfektno v vseh svojih zapletenih sestavinah, predvsem v svojem osrednjem disonančnem delu. Slovenski oktet je s to skladbo presegel samega sebe in cerkev je brez diha obvisela na pevcih, ki so se poistovetili z glasbo in njeno vsebino in vdihnili skladbi že neko metafizično razsežnost, vse dokler ni izzvenel zadnji akord. Foersterjevemu Večerni ave je oktet tokrat vdahnil običajnejši ritem, medtem ko je Ferjančičev Večerni zvon rahlo zanihal v zbranosti, zato pa je toliko bolj mogočno, strnjeno in plastično, kot iz enega samega bronastega stebra zazvenela Kimovčeva Zgodnja danica, kjer je Slovenski oktet pokazal tako zveneč fortissimo, kakor ga redko slisimo tudi pri številčnejših zborih.

Pahorjev Pa se sliš je ogrela slovenske duše, pri Maroltovi Kangalilejski ohceti pa si je dal duška basist Janko Volččanšek, ki mu je pesem pisana na kožo (beri glasilke), oktet pa mu je sledil v pravilni dinamični razdalji, le pri zaključnih akordih so ga sopevci diskretno prekrili, vendar je bil to bolj efekt akustike prostora kot pa prehude zvočnosti ansambla. Za novi vrhunec večera pa je v naslednji pesmi poskrbel tenorist Vladimir Čadež, ki je z Žarovovim Večernjim zvonom pretresljivo povedal zgodbo o zvonu, ki ga slišiš zadnjikrat. Čadeževa izpoved je segla v dno duše, pomagala pa mu je tudi neverjetno natančno ubrana, polna in občutena spremljava zbora v podlagi, ki je od basa do tenorja ustvaril globoko in barvito zvočno kuliso, ki je dobesedno začarala poslušalce. Vladimir Čadež pa je s to interpretacijo nedvomno pridobil novo stran zgodovini izvajanja te znamenite skladbe, ki jo tudi po zaslugi Slovenskega okteta pozna in ceni ves svet.

Koncert je Slovenski oktet sklenil z dvema črnskima duhovnima pesmima, od katerih ena -

Shalom - vztrajno govori o miru. Ko je padel zvočni zastor, je slovenska prestolnica pozdravila Slovenski oktet stoje z dolgim, gorečim in nadvse hvaležnim aplavzom, kakor se spodobi za vrhunski pevski sestav, s kakršnim se noben narod na svetu ne more ponášati. Oktet se je za topel in predan objem svojega občinstva oddolžil še s tremi dodatki: Josua fit the battle of Jeriho, Čej so tiste stezice in Srce je žalostno, ki so tudi izzveneli kot prava mojstrovina dognanega in uglajenega petja, predvsem v piannissimu, ki mu zlahka ne najdeš para.

V torek, 13. junija bo Slovenski oktet nastopil na gradu v Devinu v okviru prireditve Zasl si me z zvezdami in bo pel pesmi zamejskih pesnikov, ki so jih uglasbili zamejski skladatelji.
(ris)